Άπ΄το blog της δημοσιογράφου Ναυσικάς Γκράτσιου

Το τελευταίο βιβλίο, που διάβασα και απόλαυσα είναι η "Άνάσα στο σβέρκο" της Νόρας Πυλόρωφ-Προκοπίου (εκδόσεις Ψυχογιός).

Η κυρία Πυλόρωφ έγραψε μιά ιστορία καλοστημένη, καλομελετημένη, καλογραμμένη με κεντρική ηρωίδα μια γυναίκα, που προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα στο δύσκολο παρελθόν της και το ακόμη πιο δύσκολο παρόν της.

Η Λόη, που η συγγραφέας την πλάθει να είναι όμορφη σα νεράιδα, παντρεύεται το Μηνά, που είναι αρχαιολόγος και κάνει μια σπουδαία αρχαιολογική ανακάλυψη στην Κρήτη. Στο κάδρο μπαίνει και η μητέρα του, η Λιλίκα, απαιτητική μάνα και σαφώς κακή πεθερά, ο άντρας της ο Αργύρης, ασήμαντος και καλόκαρδος.

Μετά, ταξιδεύουμε προς τα πίσω, στα ζοφερά παιδικά χρόνια της Λόης σ᾽ ένα χωριό της Δράμας με ένα τσούρμο ξυπόλητα αδελφάκια και μια μάνα, που τη δέρνει ο μέθυσος πατέρας, ο οποίος , όμως πριν γίνει μέθυσος, είχε αναδειχθεί σε ήρωα του Ισπανικού εμφυλίου, όπου είχε πάει να πολεμήσει εθελοντής.

Η Λόη βλέποντας τα μαρτύρια, που περνάει η μάνα της, δίνει όρκο στον εαυτό της να μήν αφήσει την καρδιά της να ερωτευθεί ποτέ. Μόνο, που ο έρωτας συνήθως έρχεται ακάλεστος και στις πιο ακατάλληλες στιγμές, στις πιό απίθανες συνθήκες...

Είναι το δεύτερο βιβλίο της κυρίας Πυλόρωφ. Το πρώτο, το "Διαμαντένιο Αλφα"το διάβασα το καλοκαίρι του 2008 μέσα σε δύο μέρες (και νύχτες) και μόλις το τελείωσα το γύρισα ξανά στην πρώτη σελίδα για να το ξαναρχίσω απ᾽την αρχή. Σαν ένα γλυκό, που δε θέλεις να τελειώσει με τίποτε!

Την ίδια αίσθηση είχα κι όταν διάβαζα την "Άνάσα στο σβέρκο". Οτι δέν ήθελα να τελειώσει. Ούτε να τ᾽αποχωριστώ πριν το τελειώσω ολόκληρο, παρά τη νύστα και την κούραση (και είναι και μεγάλο, 400 σελίδες και βάλε!)

Οι Αμερικανοί αποκαλούν τους συγγραφείς, που γράφουν τέτοιου είδους βιβλία, page turners, δηλαδή αυτοί που σε κάνουν να γυρνάς και την επόμενη σελίδα. Κι αυτό είναι θείο χάρισμα!

Οσο για τη συγγραφέα, είναι ένα υπέροχο πλάσμα, μια γυναίκα με πνεύμα, χιούμορ και πολύ αγάπη, υπέροχη συνομιλήτρια, που άφησε εποχή στο Γκαίτε σαν καθηγήτρια και, που, όπως μου είπε σε μία από τις συνεντεύξεις μας, αφορμή για να ξεκινήσει να γράφει το πρώτο της διήγημα, ήταν...ο Ντα Βίντσι! Δηλαδή, όταν εξέταζε κάποιον υποψήφιο για ένα ανώτερο πτυχίο Γερμανικών, τον ρώτησε μεταξύ άλλων, ποιος είναι ο αγαπημένος του ζωγράφος κι εκείνος απάντησε, ο Ντα Βίντσι. Τότε της ήρθε κατευθείαν στο μυαλό ένα αγαπημένο πρόσωπο, μια φίλη της γιαγιάς της, που όταν ήτανε μικρούλα την χόρευε στην αγκαλιά της και της έλεγε: ΄Κάδρο του Ντα Βίντσι μου, εσύ!΄

Ετσι γεννήθηκε το διήγημα της θείας Αγγελής, που κατοικούσε σ'ένα όμορφο, νεοκλασσικό σπίτι της Ανω Πόλης. Και μετά κι άλλο, κι άλλο. Και προέκυψε το πρώτο της βιβλίο ,οι «Καθρέφτες θαμποί» από τις εκδόσεις ΄Μικρός Ιανός΄ το 2004.

Πόσο χαίρομαι κάθε φορά, που ακούω τα νέα της κι ακόμη περισσότερο, όποτε τη βλέπω. Οπως τη Τρίτη, που ήρθε στο ραδιόφωνο και κάναμε μια εκπομπή μαζί και έσπασαν τα τηλέφωνα από ακροατές που ήθελαν να μάθουν περισσότερα για την «Ανάσα στο σβέρκο».

Ανάμεσα στα τηλεφωνήματα αυτά ήταν κι ένα της μαμάς μου. Η οποία...έκλαιγε με λυγμούς! Κι επειδή η δικιά μου η μαμά δεν κλαίει ποτέ, η τουλάχιστον εγώ δεν την έχω δεί να κλαίει ποτέ, ούτε καν στην κηδεία του πατέρα μου, που τον λάτρευε, κατάλαβα, ότι εδώ κάτι συμβαίνει.

Η Νόρα Πυλόρωφ δέν είναι μόνο page turner. Ξέρει επίσης να ξεκλειδώνει συναισθήματα.

Κι αυτό είναι θεϊκό δώρο. Η σφραγίδα της δωρεάς...!